

BİNBİR ROMAN

Cilt : 1 - Sayı: 2 - 25 Kuruş

26 - Mayıs - Çarşamba - 1948

MARSELLA ABLASI TITANYANIN MEŞHUR BİR SİNEMA YILDIZI OLMASI YETMİYORMUŞ GİBİ FEVKALÂDE BİR ADAMLA DA EVLENDİĞİNİ DUYUNCA BİRDEN BİRE TEPEDEN TIRNAĞA TITREMİŞ VE SONRA HIZLA EVDEN DISARI FIRLIYARAK KÜÇÜK VE İYİ KALBLİ KIZ KARDEŞİNİ HAYRETLER İÇİNDE BIRAKMIŞTI.

GÖLÜN KENARINDA, KAMIŞLAR ARASINDAN GEÇEN PA TEKADA, SEVGİLİSİNDEN ALDIĞI SERT CEVAPTAN MÜTÂ ESSİR DÜŞÜNE DÜŞÜNE GLOKO GİDİYORDU. MARSELLA DELİKANLIYA YETİŞEREK ONUN YOLUNU KESTİ.

DUR GLOKO! TITANYA PARASI SAYESİNDE FEVKALÂDE BİR ERKEKLE EVLENMİŞ. BALAYLARINI GEÇİRMEK İÇİN BURAYA GELİYORLARMİŞ! NASIL, BU HABER SANA DOKUNMADIMI?

BENİ SENDEN BAŞKA HİÇBİRŞEY İLGİLENDİRMEZ MARSELLA! BUNU SENDEN BİLİRSİN!

ONUN YANINDA KÜÇÜK DÜŞMEMEM LÂZİM! GLOKO-YU BULMALIYIM!

NEREYE GİDİYORSUN MARSELLA!

O HALDE BELKİ BENİ DE SENİN KARIN OLMAGA RAZI OLURUM! AMA DİKKAT ET MARTITANYANIN YANINDA EVDE KALMIŞSELLA! BENİMLE FAZLA BİR KIZ OLARAK KALMAK İSTE-MİYORUM!

DYNAMAGA GELMEZ SONRA KARIŞMAM

NE MÜTHİŞ KIZ! BENİ ADETA BÜYÜLEDİ KENDİMİ ONDAN KURTARAMAZ OLDUM!

VE YÜRÜYÜP GİTTİ!

GLOKO, GENC KIZIN VAADEDİ-Cİ SOZLERİNDEN CESARET ALARAK ONU KUCAKLAMAK İSTEMİSTİ. AMA MARSELLA CAN SIKINTISI İLE KENDİNİ ÇEKİP KURTARDI

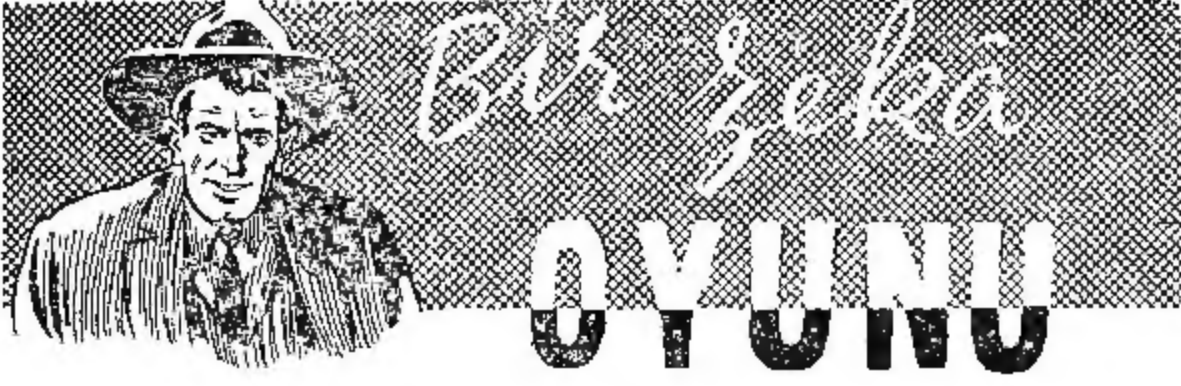
DUR BAKALIM! HENÜZ SÖZ BİLE VERMEDİM. OKADAR İLERİ GİTME! ŞİMDİ HOŞÇA KAL! CANIM İSTERSE GENE SENİ BULURUM!

MARSELLA! GLOKOYA NEYE VARMAK İSTEMİYORSUN? İYİ ÇOCUKTUR. SENİ DE SEVİYOR HEM!

EVLENIPTİ SENİ YAPAYALNIZ MI GİRİRAKAYIM VALLİ?

Nakleden : İ. Şerif

Emniyet âmiri karşısındaki genç komiser :

— Krüger! dedi. Şimdi polis tel-siziyle Brüksel'den bir telgraf aldım. Enternasyonal dolandırıcı ve otel hırsızlarından Kuks, buraya gelmiş veya bugün gelecektir... İşte şu kâğıtta eşkâli yazılı... Resmi veya parmak izi yok. Asıl adının Feliks Kuks olduğunu biliyoruz ama tabii yanında başka adla yazılmış bir pasaportla geziyor... Anladınız ya?

Genç memur:

— Evet efendim! dedi.

Emniyet âmiri devam etti:

— Bu herifi şimdiye kadar kimse yakalayamadı. Buraya gelirse, her halde şehrin üç büyük otelinden birine inecektir. Brüksel'den geldiğini de aklınızdan çıkarmayın. Artık geri yanını da ustalığınıza bırakıyorum.

— Teşekkür ederim efendim!

— Bu işi nasıl başaracağınızı siz düşünün. Ama size bir nasihat vermeden de edemeyeceğim. Usta bir haydudu yakalamak için üç şartın bir araya gelmesi lazımdır Krüger: Koku alma hassasınıza güveniniz, bu bir... Hiç hata yapmayınız, bu iki... Şüphelendiğiniz o adama bir tuzak kurup, yanlış bir şey yaparak kendi kendisini ele vermesine çalışınız, bu üç... Sizden iş bekliyorum Krüger. Ha, ayrıca şunu da söyleyeyim ki Feliks Kuks'u yakalıyana bin İngiliz lirası mükâfat veriliyor!

Genç memur, âmirini selâmlayıp gitti. Evine gidip sık esvaplarından birini giydi ve dosdoğru «Ekselsyor» oteline gitti. Orada önce kapıcı ile sonra da otel kâtibiyle konuştu. O gün Brüksel'den gelmiş bir tek misafir vardı ama bu misafirle Kuks'un eşkâlinde yazılı boy arasında 30 santim fark görülüyordu.

Krüger, kapıcıya, haydudun eşkâlinin bir kopyasını bıraktıktan sonra «Metropol» oteline yöneldi. Bir akşam evvelinden beri Brüksel'den gelme beş kişi inmişti. Bunların ikisini hesap dışı tutmak gerekiyordu. Lâkin geriye kalan üçü, aşağı yukarı Kuks'un eşkâline yakın kimselerdi. Otel kâtibi:

— Gelen yolculardan biri yarım saat önce birdenbire burada kalmak fikrinden caydı ve on yediyi otuz tireniyle Viyana'ya hareket etmeğe karar verdi; diyordu.

— Adı neymiş?

— Londralı Ceymis Donald!

Polis memuru:

— Âlâ!, dedi. Önce şu adamı bir göreyim. Bu zat gitmeden önce sana müracaat edecektir ya. O gelince elindeki kurşunkalemi yere düşürür. Ben meseleyi çakarım.

Ve yakınlardaki koltuklardan birine çökerek, gûya elindeki gaze-teye daldı.

Kâtip, kurşunkalemi düşürünceye kadar çok vakit geçmedi. Londralı Ceymis Donald, gelmiş olmalıydı. Brüksel'den gelen eşkâl bu adama tıpa tıp uyuyordu ama saç rengi değişikti. Maamafih saç boyamak zor değildir ya. Adam, otel

kâtibiyle işini gördükten sonra yavaş yavaş otel holünde gezinerek tiren tarifesine baktı. Krüger, ayağa kalkmış, adamın şöyle üç adım kadar yanına yanaşmasını bekliyordu. İsteddiği olunca, birdenbire ortaya doğru seslendi:

— Merhaba Feliks!

Bir yandan da bütün dikkatini adama verdiği için, onun bir tereddüt anı geçirdiğini fakat derhal kendini toparladığını sezer gibi oldu. Adam sonra yine bu seslenme katilen kendine ait olamazmış gibi yavaş yavaş yoluna devam etti.

Emniyet âmiri, İngiliz'in pasaportunu gözden geçirdi.

Krüger, bir lâhza herifin ardından, kararsız, baktı. Ve birdenbire müthiş bir budalalık yapmak pahasına da olsa koku alma hassasına uymak kararını vererek adamın ardından seğırtti, yavaşça koluna dokundu ve:

— Lütfen gürültüsüzce yürüyelim... Polis! dedi.

Fakat beriki tam bir İngiliz şivesiyle terslendi:

— Ne münasebet!

— Efendim sadece bir formalite meselesi... Zorluk çıkarmamanızı rica ederim!

— Tirenim bir saate varmaz kalkacak. Benden ne istiyorsunuz ya-hu?

— Tireni kaçırmazsınız. Çeyrek saate kadar yine burada olacaksınız... Lütfen önümden yürüyün!

Londralı omuz silkip başına gelene katlandığını belirtmekle beraber fena halde hiddetlendiği de yüzünden belli oluyordu.

Birkaç dakika sonra Krüger'le Londralı Ceymis Donald, emniyet âmirinin odasına giriyorlardı. Genç memur, âmirine:

— İşte istediğiniz adamı getirdim! dedi.

Emniyet âmiri, mütereddit bir tavırla kaşlarını havaya kaldırdıktan sonra yabancıya döndü:

— İsminiz?

— İsmim Ceymis Donald'dır, Bana yapılan bu garip muameleyi protesto ederim!

— Yanınızda hüviyetinizi isbat edecek kâğıtlarınız var mı?

İngiliz pasaportunu masanın üstüne fırlattı. Emniyet âmiri gözden geçirdikten sonra soran gözlerle Krüger'e bakmakla beraber sesini çıkarmadı. Sonra masasındaki telefonlardan birini açıp bir, iki kelime söyledi. Biraz vakit geçince elinde bir pertavsız bulunan mütehassis memur odaya girip pasaportu eline alarak tetkike koyuldu. Böylece bir, iki dakika sessizlik hüküm sürdü. Nihayet memur:

— Efendim, dedi, bu pasaport sahte değil.

Emniyet âmirinin yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Öldürücü bakışlarını Krüger'den yana çevirdi. Fakat Krüger acele acele bir şeyler karaladığı bir kâğıda bakıyordu. Emniyet âmiri İngilizden yana yürüyerek söylendi:

— Bir yanlışlık oldu beyefendi. Memurumuzu af buyurmanızı rica ederim!

Adam:

— Bu meseleyi elçiliğimize anlatacağım!

Dedikten sonra kapıdan yana

den vakit de kaybolacak...

— Ne zaptı, ne imzası! Bu, bas-bayağı şantaj. Geri yanını elçilikle halledersiniz.

Hiddetle dolma kalemini çıkarmış ve Krüger'in uzattığı kâğıda imzasını atmıştı.

Emniyet âmiri hayret içinde memuru süzüyordu: Delirmiş miydi oğlan nedir?

İngiliz, hiddetin son mertebesinde:

— Daha başka bir şey istiyor musunuz benden? diye sordu.

— Hayır.. teşekkür ederiz. Artık gidebilirsiniz.

Bu sözü Krüger söylemiş ve bir yandan da imzanın atıldığı kâğıdı süzmeğe başlamıştı. Fakat tam İngiliz yapıdan çıkacağı sırada birdenbire seğırtip adamı ensesinden yakalayarak bağdı:

— Yağma yok! Sizi tevkif ediyorum Feliks Kuks!

İngiliz bağdı:

— Ne?. Daha ne istiyorsunuz. Delirdiniz mi?

Krüger sakın:

— Hayır ahbab! dedi. Acele ile ufak bir hata yapmışsın! Kâğıda asıl imzanı atmışsın! Şimdi artık yakayı ele verdin!

Londralı Ceymis Donald'ın gözleri büyümüştü. Sonra elini şakka-dak başına vurdu:

— Ah ben sersem! Ah ben sersem!

Keyfinden gözlerinin içi gülen emniyet âmiri, söze karıştı:

— Üzülmeyiniz dostum! İnsan değil miyiz? Hepimiz hata yapabiliriz!

Sahte İngiliz, kendi kendine imişçesine inler gibi söylendi:

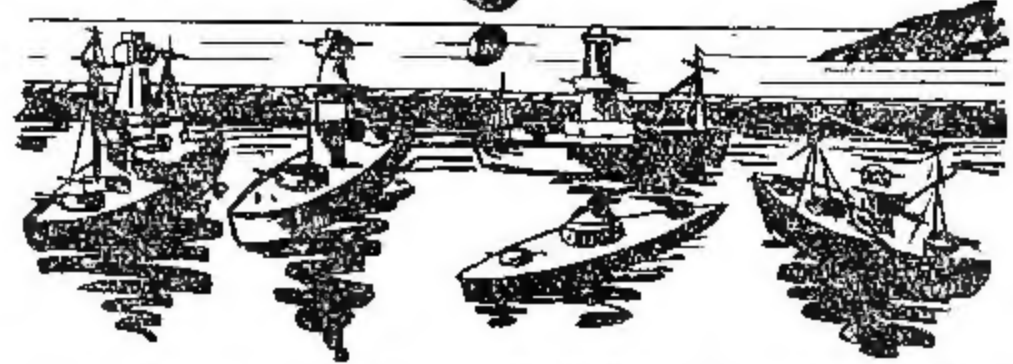
— Hiç olmazsa sizin kurduğunuz tuzığa düşerek değil kendi budalalığımla yakayı el everdim. Bu da bir tesellidir.

Bu sefer de Krüger gülümsiyerek sözü aldı:

— Şu sözlerinizle kim olduğunuzu itiraf ettiğinize göre size mini mini bir sırrımı açabilirim. Kâğıdın altına Feliks Kuks değil Ceymis Donald imzasını atmıştınız azizim. Size oynadığım ufaklık oyuna kapılıp çürük tahtaya basmasaydınız ben de şimdi isimden atılmış olacaktım.

Beş polis memuru hiddetinden kuduran Feliks Kuks'u zor zaptedebildi.

KESKİN ZEKÂ

Sahibi misiniz? Tabii, elinizi göğsünüze vuracak ve zekânıza güveniniz olduğunu söyleyeceksiniz. Tanrı zekânızı size bağışlasın.. Kiskanıyor değiliz. Herkes kendi aklını beğenir tabii.. Ama zekânızın hakikaten keskin olup olmadığını ölçüp biçmek de istemez misiniz? Evet mi? Hodri meydan öyleyse:

Bir liman var. Bu limana bütün harp gemileri demirlemiş. Limanın ağzını, deniz dibinden itibaren bir duvar örmeğe suretile sınıksız kapatıyoruz. Öylesine kapatıyoruz ki ne içeride kalan havuz gibi limandan dışarıya bir damla su geçiyor, ne de dışarıdan içeriye... Bundan sonra tutuyor, limandaki bütün donanmayı batırıyoruz.

Şimdi soruyoruz size:

Limanın içindeki suyun seviyesi yükselir mi, alçalır mı?

BU MESELENİN CEVABINI GELECEK SAYIDA BULACAKSINIZ!

Ölüm

TINARHANESİ

Yazan : Edvard Brooker

Çevirenler : I. ve T. Karamahmut

Bir müddet düşündükten sonra çekmecedeki tabancasını alıp cebine yerleştirdi. Elektrikçi söndürerek koridora çıktı ve:

— Beker! diye seslendi.

Ses loş koridorlarda acayip akisler husule getirdi. Fakat cevapsız kaldı.

Tekrar:

— Beker!

Diye seslenmesine de karşılık verememişti.

«Koca bunak! diye düşündü. Her halde yatmağa gitti. Zaten uykusuzluğa hiç dayanamaz.»

Yine odasına dönmeğe karar verdi. Elektrikleri söndürmek için bir, iki adam atınca, ayağı bir şeye takıldı. Yerde boyu boyunca uzanmış bir insan yatıyordu. Süratle yaklaşmış baktı: Beker'i farkedince duruladı. «Her halde fenalık geçirdi!» diye düşündü. Yere göktü yatan adamın elini yakaladı. Hayır bu bayılmış bir insan eli değildi. Nabızı atıyordu. Daha dikkatle muayene edince feci hakikati anladı: Uşağı boğularak öldürülmüştü.

Çıldırarak gibi oldu. Beker'i kim öldürebilirdi? Dünyada en ufak bir düşmanı bile yoktu onun.

plân hazırlamıştı. Ama tatbik edebilmek için daha soğukkanlı olması icap ediyordu. Neden böyle titreyip duruyordu? Her zaman iftiharla bahsettiği soğukkanlılığı ne olmuş, nerede kalmıştı?

Şimdilik korkacak bir şey olmadığı aşıkardı. Her halde katilin yeni bir cinayet işlemeğe cesaret edemeyeceğini umuyordu. Karanlık içinde bir çift göz görür gibi oldu. Ne tarafa baksa bu bir çift göz karşısına çıkıyordu. Kurtulmak için koşar adımlarla çalışma odasına daldı. Şimdi artık bir tek düşüncesi vardı: Ne pahasına olursa olsun vaziyeti polise haber vermek...

Titriyen elleriyle telefon ahizesini aldı. Derin, derin nefes alarak sakinleşmeğe çalıştıktan sonra duyulmaktan âdetâ korkan hafif ve ürkek bir sesle:

— Allo! Allo! Santral, rica ederim polis merkezini verin... diyebilirdi.

Bir an bekledi. Saniyeler geçtiği halde kimse cevap vermiyordu. «Bu da ne demek?» diye düşündü. Gözleri ani ve gayri ihtiyari olarak duvardaki telefon kofrasına kaydı. Tel kesilmiş, duvar boyunca sarkı-

ğı için affınıza sığınarak telefon telinizi kesiverdim. Maamafih tamiri uzun sürmez. Bundan emin olabilirsiniz.

— Demek Beker'i de siz.

— Evet maalesef ben öldürdüm. Fakat emin olunuz ki bunu, kendi canımı korumak zoriyle yaptım. Çünkü beni kapıya kadar götürmesini emrettiğiniz halde uşağınız hem lüzumlu lüzumsuz sualler sormaya kalkıştı, hem de biraz kalıp ısınmak için izin istediğim vakit beni zorla dışarı atacağımı söyleyerek terbiyesizlendi. Demek oluyor ki sülâlesine kavuşmağı kendisi arzu etmiş bulunuyor. Benim gibi hayatının son kozunu oynayan bir adam için itaat edilecek yegâne kanun, kendi kanunumdur doktor!

— Peki ama benden ne istiyorsunuz?

— Gayet basit! Buraya aklımdan zorun olduğu için gelmiş değilim. Gizlenmek için en uygun yerdir diye burayı seçtim. Sizden istediğim de beni birkaç gün burada saklamanızdan ibaret...

— Böyle hayasızca bir teklifi kabul edeceğimi zannediyor musunuz?

— Merak etme doktor ben sana kabul ettirmesini bilirim.

— Ya reddedersem?

— O zaman, hiç istemediğim halde sizi de uşağınızın gittiği yere yolcu etmek zorunda kalacağımıza emin olmanızı isterim.

Odaya ağır bir sessizlik göktü. Doktor birdenbire cebindeki tabancayı hatırlıyarak elini cebine atmağa davrandıysa da haydut hemen:

— İndir ellerini aşağı ihtiyar. Bir daha da böyle şeylere başvurmağa kalkma... Yoksa temizlerim hal!

Dedikten sonra doktorun tabancasını alarak kendi cebine yerleştirdi. Artık doktor için en ufak bir mukavemet imkânı bile kalmamıştı.

Haydut, tekrar doktorun karşısına geçti:

— Hah göyle!.. Görüyorum ki vaziyetin ciddiliğini kavriyorsunuz. Böyle olunca, benden de hürmet görürsünüz tabii. Rahatça işimi görebilmek için sizden bir saat mühlet istiyorum. Ama, aleyhimde hareket etmeyeceğinize dair namusunuz üzerine söz vermeniz de lâzım. Ayrıca gözüm arkada kalmasın diye kapıyı da üzerinize kilitliyeceğim. Kabul mü doktor?

Akil doktoru itiraz edecek oldu:

— Ama bu...

— Canım bırakın şimdi amayı... Zaten isteniz de, istemeseniz de arzumu yapacaksınız. Gönül rızasıyla olsun diyorum da...

Doktor, alnında biriken soğuk ter tanelerini elinin tersiyle sildi. Böyle bir vaziyet karşısında elinden ne gelirdi? Karşısında, gözü kanlı

ve kendisini öldürürken kılı bile titremeyecek bir katil oturuyordu. Adam sordu:

— Karar verdiniz mi doktor?

Doktor, cevap vermek üzere ağzını açtığı sırada dışarda gittikçe yaklaşan ayak sesleri duyuldu.

Meçhul yabancı, odayı acele gözden geçirdi. Bakışları kadife perdelerin arkasında bulunan kapıya takıldı ve perdelerle doğru yürüyerek:

— Ben, dedi. Buraya saklanacağım. Şayet burada bulunduğumu belli edecek bir lâkırdı veya işaretinizi görürsem bir kurşunla canınızı almakta bir lâhza tereddüt etmem. Anlaşıldı mı?

Adam henüz sözünü bitirmişti ki oda kapısına vuruldu. Doktor soğukkanlı görünmeğe çalışarak, kapıyı çalanın kim olduğunu sorunca, dışarıdan bir takım sesler cevap verdi:

— Polis, çabuk açın!

Doktor kapıyı açınca odaya, iri yarı ve muşambasından sular akan bir adam daldı. Arkasından da üç polis memuru görüldü. İri adam işaret parmağını sırsıklam şapkasının kenarına vurup doktoru baştan savma selâmladıktan sonra:

— Ben, dedi. Muavin Smit!.. Kiminle müşerref oluyorum?

— Başhekim doktor Pakman!..

— Sizi rahatsız ettiğimiz için affınızı dilerim doktor!.. Bir hapishane kaçağının peşine düştük de...

Doktor, gayri ihtiyari titredi ve boş bulunup:

— Biliyorum! dedi.

Muavin başhekime şüphe dolu bir bakışla baktı:

— Nereden biliyorsunuz? Ha sahı.. her halde bildiğiniz bir şey olmaz. Yoksa gecenin bu saatinde böyle ayakta ne işiniz olurdu?

Doktor, yaptığı hatayı tamir etmek istiyerek:

— Şey!.. dedi. Motosikletlerinizin düdüklerini duydum da.

Muavin, tuhaf tuhaf sordu:

— Ya?.. Demek düdüklere duyup kalktınız? Peki koridordaki ihtiyarın cesedini görmediniz mi?

Başhekim şaşalamıştı. Şimdi ne desin, ne cevap versin? Karşısında kanunu temsil eden bir memur kendisini sigaya çekiyor, ardında da ensesine çevrilmiş ve her an ates etmeğe hazır amansız bir tabanca namlusunu bütün dehşetiyle hissediyordu. Ömründe ilk defa olarak can kaygısıyla yalan söylemeğe karar verdi ve telâşlı görünmeğe çalışarak:

— Ne diyorsunuz? diye sordu. Koridorda bir insan cesedi mi buldunuz? Sakın..

— Ne sakını?

— Sakın bizim emektar Beker olmasın?

— Orasını bilmem doktor. Biraz sonra kim olduğunu anlarız. Şimdi siz soracağım şeylere cevap verin! Sakalsız, kara gözlü, kara saçlı bir adam gördünüz mü? Bu herif hapishaneden kaçan dünyada eşine nadir tesadüf edilir canilerden biridir.

Doktor, şaşkın şaşkın kekeleydi:

— Böyle bir adam... gördüğümü hatırlıyamıyorum. Zaten yataktan da henüz kalkmamıştım!

— İyi ama doktor bey; hence dışardaki ceset, herifin ne taraftan geçtiğini anlatmağa kâfi. Herifin buralarda olduğu muhakkak. Onun için etrafa bir göz atmadan olamayacak...

Doktorun can havliyle yaptığı itirazlara kulak asmadan ortalığı aramağa başlamasıyla daha ilk adımıda keyifli bir ıslık çalarak durması bir oldu:

— Bana doğruyu söylememiş olmanıza cidden üzıldüm doktor, dedi.

— Rica ederim, bana hakaret ediyorsunuz.

(Arkası var)

Koridorda birdenbire boyu-boyunca uzanmış bir cesetle karşılaştı.

Birdenbire aklına müthiş bir şey geliverdi. Sakın, kendini hapishane müdürü diye tanıtan adam, hapishaneden kaçan katilin ta kendisi olmasın?

Bunu düşünmesiyle beraber içine mukavemet edilmez bir korku girmiş ve bütün vücudu zangır zangır titremeğe başlamıştı.

II

İlk şaşkınlığı geçen doktor, yapılabilecek için durmak olmadığını akıl etti. Harekete geçmesi, hem de vakit kaybetmeden harekete geçmesi lâzımdı. Bunun için de sakın olmasın, soğukkanlılığı elden bırakmaması gerekiyordu. Fakat ya katil binanın içinde ise? O zaman kendi hayatı da tehlikede olmuyor muydu?

Güçlkle doğruldu. Güzel bir

yordu.

Tüyler ürpertici bir kahkaha duyarak arkasına döndü. Adam, akşamki adam karşındaydı. Yine sırsıklam ve üstünden hâlâ sular sızarak ona bakıyor, hain hain gülüyordu. Doktor dehşetinden inler gibi:

— Yine mi siz? diye sordu.

Yabancı, elleri pardesüsünün cebinde, alaylı bir tebessümle ona doğru yürüyerek söylendi:

— Evet, doktor, sizden ikinci bir defa özür dilemek zorunda kalıyorum. Zannımca artık benim kim olduğumu anlamış bulunuyorsunuz. Binaenaleyh açık konuşmak daha iyi olacaktır.

Doktorun dili tutulmuş gibiydi. Adam devam etti:

— Polisi, Ekhampton balkını ayağınızın altına basarak gelmedi-

Yazan: S. Münir

Ve artık Saadetle hep o buluşmağa başlamıştı. Kendisini genç kıza nişanlı addediyordu. Handiyse evlenme teklifini de yapacaktı...

Fakat bir gün, Sadeti Salimle beraber görüvermişti. Yüreği burkuldu o gün... Kızı sonra sıkıştırdığı vakit Saadet:

— Çok tebelles oldu da bırakmadım.. demmişti.

Ve lâkin Salim mi çok tebelles oldu, yoksa Saadetin gönlü mü Salima kaydı... Ne olduğunu anlatmadı. Bir gün Saadetle Salimin nişanlandıklarını ve az bir zaman sonra da nikâhlarının kıyıldığını duydu.

Bu, ona bir balyoz darbesi gibi tesir etti. Silleyi hem gururuna, hem de kalbine yemisti. Okadar kırılmış ve öylesine utanmıştı, ki değil Saadetle Salimin yüzüne, bankadaki arkadaşlarına bile bakamaz olmuştu.

Ondan sonra, bir daha Salimle karşılaşmamak için kaldırım değiştirdi.

Bu hâdise onun karakterine de tesir etmiş olmalıydı. Kendini içkiye verdi. Âmirleri bir, iki defa ihtar ettillerse de bankayı ikide bir asmasına engel olamayacaklarını anlayınca ufak bir tazminat verip işinden çıkarıldılar.

Hâşâ o düştükçe Salim vükselmisti ve o nihayet üstü başı param parça, saç sakalı birbirine karışmış bir dilenci haline gelip kendini tamamen içkiye vermişti. Salim ise, meşhur ve namlı bir milyoner olunca, iki arkadaş arasındaki mesafe uçurumlardan bile büyüdü.

Masaya bir yumruk atarak tekrar söylendi:

— Muhakkak kıydı kızcağıza.. alçak herif!

Telâşla yanına gelen meyhaneciye:

— Hesap! dedi.

Parayı verdi. Yolda salına salına yürürken homurdanıyordu: «Ulan madem bir gün bıyık öldürecekten ne diye aldın elimden? Ne diye aldın da beni bu perişan hale getirdin? Öyle ya, bu halime sebep sen değilsen kim?»

Salimin şiflikdeki köşkünü bilirdi. Dosdoğru oraya çıktı. Kapıyı çaldı. Biraz bekledi. Sonra açılan kanadın ardında Salimi gördü. Tüccar, perişan ziyaretçisine bakınca:

— Allah versin!

Diyecek oldu, fakat Şükrü direndi:

— Tanımadın beni değil mi Salim?

Adam, yabancıya dikkatle baktı:

— Kimsin sen? Ha!.. Dur bakayım! Şükrü! Vallahi Şükrü! Gir bakayım içeriye! Bu ne hal Şükrü? Gir çabuk!

Fakat kapı kapanır kapanmaz Şükrünün elinde parıl parıl bir hançer yandığını gördü:

— Saadeti öldürdün ha? Alçak herif.. öldürmek için mi aldın onu elimden?

Tüccar, dehşet içinde:

— Delirdin mi sen? dedi. İnsan sevdiği kadını öldürür mü? Kederimden çılgına döndüm.

Adam, gazetesinin küçük ilanlar sahifesine bakmış, aradığını bulamayınca, nefretle önüne doğru iterek kadehi alıp sonuna kadar içmişti... Kaç gündür, iş arıyordu... Kaç gündür değil, kaç aydır... Fakat bulamamıştı. Bu sırada gazeteye tekrar baktı. Orada bir kadınla yan yana gülümseyen, şakaklarına kır düşmüş yakışıklı bir adam resmi vardı. İçkinin bulandırdığı gözlerini açarak baktı. Rakıyı elinden bırakıp gazeteyi yakınına çekti:

— Vay canına! diye söylendi. O bu.. Salim bu. Yanındaki de Saadet!

Sonra gazeteyi açıp resmin bulunduğu yeri okumağa başladı. Yazıda, tanınmış tüccarlardan Salim Çelik ve zevcesi Saadetin binmiş oldukları kotranın Moda açıklarında devrildiği bildiriyordu. Saadet, akıntıda kaybolmuş, bulunamamıştı. Salim de zorlukla kurtarılmış, fakat hemen kendine gelmişti.

Sarhoş, yazıyı bir, iki defa ardına okuduktan sonra:

— Namusuz herif! dedi.

Kadehini tekrar doldurup içti ve yine söylendi:

— Karıdan bıktı zahir!.. Kotrayı devirip suda boğdu biçareyi... Salimi bilirim ben. Yapar bunu. O ne namusuzdur o...

Şimdi kadehleri sıklaştırmıştı. Elini şakağına dayamış kara kara düşünüyordu:

Bir zamanlar Salimle aynı bankada çalışıyorlardı. O da kendi gibi ufak bir memurdu orada. Fakat her nedense herkes Salimi sever, kendisini kimse umurlamazdı. Daha o zamandan çekemez olmuştu Salim. Ama yine de arkadaşlık ederler, hem de oldukça sıkı fıkı konuşurlardı. Zaten aynı semtte oturuyorlardı. Sabah, akşam birlikte yol alırlardı. Sonra bir gün, bir pazar günü gezmeğe gittikleri vakit Saadeti görmüşlerdi. Saadet okadar güzeldi, ki hayran kalmıştı kız... Ve Salime de göstermişti. Kaç günler, Saadeti konuşmuşlar, kaç günler araştırmışlardı. Bir gün yine genç kıza sinemada rastlamışlardı. Bu sefer, peşine takılıp evine kadar da takip etmişlerdi. O sıralarda Salim, bankadan ayrılmış, bir tüccarın yanına girmişti. Yine sık sık buluşur, beraber gezerlerdi. Hattâ Saadetle tanıştıkları gün de beraberlerdi. Kızın gözüne girmek için birlikte gayret sarfedislerini hâlâ hatırlıyordu. Nasıl olmuşsa olmuş, Saadet de Salime değil, kendine iltifat etmişti.

SİNEMA

Rita Hayworth

Hayatı: Bu yılın en güzel filmlerinden biri olan Gilda'da baş kadın rolünü oynayan Rita Hayworth'u tanımamamıza imkân yok. Bu dilber artist, asıl adile Margarita Carmen Cansino, 1918 yılı 17 Ekiminde New York'ta doğmuştur. Rita'nın ailesi, soycak artisttir. Babası Eduardo Cansino da devrinin namî dansörlerinden biri olmuştur. Hattâ Rita'yı erkenden dans hayatına alıştırıp, daha altı yaşındayken sahneye çıkaran da babasıdır. Sonraları baba, yorucu dans sanatından çekilince ufak bir kabare açmıştı. Rita, bu kabarede bir hayli zaman dansözlük etti.

Filmleri: Rita'nın filme başlaması, babasının arkadaşlarından bir rejisörün ısrarile olmuştur. Irene Dunne ile John Boles'un baş rollerini oynadıkları "Back Street" filminin ilk sahanelerinde bir dans numarası vardı. Rejisör, bu kısmın Rita tarafından oynanmasını istemişti. Rita, böylece filmdeki ilk rolünü almış oldu. Fakat Rita'nın bundan sonra yakalandığı film hastalığından çabuk ayılması mukadderdi. Bu ilk rolünde pekâlâ muvaffak olduğu halde kendisine başka bir angajman teklif eden olmuyordu. başladı. Sinemada ilk rol aldığı film, Dante'nin "Cehennem" i oldu. Bu filmde Spencer Tracy de oynuyordu ama film sirketi, eser bittikten sonra ikisine de yol verdi. Bundan sonra Columbia ile bir angajman yapan Rita'nın hakikî sanat hayatı bu stüdyoda başladı. Son filmleri arasında "Gilda"; eski kocası Orson Welles ile çevirdiği "Şanghaylı Kadın" vardır.

Aşkları: Yukarıda da belirttiğimiz gibi ilk kocası, sevmeyen vardı Ed. Judson'dur. İki yıl sonra ondan boşanmış ve az ardından Orson Welles ile evlenmiştir. Bu izdivaçtan Rebekka adlı bir kız olmuştur. Fakat mes'ut görünen bu izdivaç da birdenbire bozulmuş ve karı-koca birbirlerinden ayrılmışlardır. Bu ayrılmanın sebebi hakkında hiç birşey sızmış değildir.

— Haydi!.. Atlatamazsın beni. Kıydın o pırlanta gibi kadına. Bil-sen senden ne nefret ediyorum.

— Bırak bunları! Gel sana yar-dım edeyim! Neye şimdiye kadar bana görünmedin?

Sarhoş reddetti:

— Beni kandırmağa çalışma! Bu hale gelmene sen sebep oldun. Mahvettin beni. Sonra zavallı Saadeti de mahvetmekten yılmadın.

Ve hiç ummadığı bir anda ka-masını ta kabzesine kadar zavallı adamın kalbine sokuverdi.

* * *

Ertesi sabah pis pansiyon odası-nın kapısı kırılırcasına vurulunca, yatağından kalktı, açtı. İçeriye iki

polis memuru girdiğini görünce sapsarı kesildi. Şaşkın:

— Evet!.. diye kekeleydi. Benim...

Cinayeti yapan, tüccar Salimi öldü-ren benim. Bıçağı köşkün bahçesindeki havuza atmıştım.

Derhal yakalayıp karakola gö-türdüler. Memurlardan biri komise-re:

— Efendim, diye anlattı. Bu a-dam, pansiyon sahibini kumar oynatıyor diye bize şikâyet etmişti. İ-fadesini imzalatmaya götürmüştük.. Tüccar Salim diye birini öldürdün-günden bahsediyor.

Şükrü, kin yüzünden katil ol-muştu ama bir tesadüf kendisini hemen ele vermişti.

Yazan: M. Yaman

Bu memlekete nasıl geldiğini kendisi de bilmiyordu. Nasıl ve kimlerin yanında büyümüş, bu yaşa kadar neler yapmış, bunları da söyleyemezdi.

Onun aklında kalan yalnız, ona koydukları isim ve sonu gelmeyen ıstıraptı.

Kendini bildi bileli çocuklar onunla eğlenir, büyükler yüzünü görünce güler, pek küçükler de korkup ağlardı.

Bir maymun gibi seyredilmekten, büyüğün, küçüğün maskarası olmaktan usanmış, durmadan canı yanmış olduğu için birkaç kuruş toplayıp memleketine gitmek istemişti.

Evet, onun da bir vatani vardı. Orada, kendisi gibi renkleri siyah, fakat kalpleri temiz insanlar yaşardı. Kendi memleketinde kimse kendisini kınamıyacak, kimse onunla alay etmeyecekti.

Senelerce önce eline bir değnek, sırtına bir torba almış, kunduralarını ekmek için yanına, torbasına koyarak büyük şehirden çıkmış, Anadolunun içlerine doğru vurup gitmişti.

İnsanlardan uzak, تنها kırlar, dağ başları onun yanık yüreğine su serpti. Ferahladı, içi açıldı. Gece karanlıklarına karışıp yamaçlarda küçük çocuklar gibi uyudu. Dere kenarlarında sulara kapanıp kana kana içti.

Fakat su ve yalnızlık onu yaşatamazdı. Karnını doyurması lazımdı. Köylere girmeğe mecbur oldu. Köylüler, köylü kadınlar onu görünce şaşırıp kaldı. Ortaya memleket görmüş bir ihtiyar çıkıp da işi anlatıncaya kadar çekmediği kalmadı. Köpekler bile ona saldırıyor, baldırlarını dişliyor, onu kovmak, kaçırmak istiyordu.

Bir boğaz tokluğuna şunun bunun tarlasında çalıştı. Samanlıkarda yattı. Nihayet birçok işçinin birden çalıştığı demiryolunda paralı iş buldu.

Çok kuvvetli, iri yapıydı. Yorulmak bilmezdi. İşçilerin alaylarına, herkesin kendisini «Arap» diye çağırmasına katlandı.

Yazın çalıştı, kışın dağ başlarında bekçilik etti. Dışından, tırnağından arttırdığı paraları koynunda bir torbaya sakladı.

Bir sonbahar günü, işler sona ermiş, ona da yolculuk düşmüştü. Kunduralarını yine ekmek torbasına koyarak yollara düştü.

Bir gece, beş kişi birden karşısına çıktı. Onu dövdüler, koynundan parasını alıp kaçtılar. Canının acısından çok, parası için ağlıyarak gidiyordu. Yalın ayak, geçenin aya-

zında, gündüzün güneşinde yürüyordu. Açlık, yorgunluk ve o zamana kadar farkında olmadığı, ciğerlerini kemiren hastalık onu yıktı. Bayılmıştı.

* * *

Ruşen Bedri, bu zengin afyon tüccarı, baş köşkten, tek atlı güzel arabasıyla şehre giderken onu yolun üstünde bedbaht bir yığın halinde görmüş, yere inerek muayene etmiş, sonra pak yakında olan köşke dönüp onu kaldırmış ve bahçıvan odasına yatırmıştı.

Mansur, gözlerini açtığı zaman karşısında bir kız gördü. Bembeyaz, temiz bakışlı, gözleri merhamet ve rikkat dolu çok güzel bir kız.

Bu kız ıslak bezlerle onun toz toprak içinde kalmış yüzünü temizliyor, ateş gibi yanan alnını serinletiyor, sesiyle yüreğine ferahlık veriyordu:

— Azıcık gayret et. Sen kocaman bir adamsın. Şöyle doğrul. Şu sütü iç.

rüyordu. Üzümlere, çiçeklere, arılara, güvercinlere, tavuklara o bakıyor, durmadan çahşıyordu.

Afyon tüccarı da ondan çok memnundu. Şehirde de onu temiz pak görenler:

— Ruşen Bedrinin arabı, derildi.

En çok çocuklardan çekiniyordu. Küçüklerin alayları çok kalbini kırıyordu. Onların elinden kaçıp bağa girince bir köşeye çekilir, başı elleri arasında ağlardı.

Böyle tam, ağladığı sırada Sevil yanına geliyor, onun başını okşuyor:

— Ne oldun Mansurcuğum, niçin ağlıyorsun? diyor.

Bu tatlı ses ona bütün acılarını unutturuyordu. Hemen yüzü gülüyor, ferahlıyor, bembeyaz küçük eli kara ve iri elleri arasına alarak kızın gözlerinin içine bakıyor, uzun uzun içini çekiyordu.

Sevile çok söylemişlerdi. «Bu korkunç arapla fazla meşgul oluyorsun. Sokulma okadar» demişlerdi. Fakat Sevil garip, kimsesiz, mazlum Mansura çok bağlanmıştı.

* * *

Tabanca patladı. Kısarak olduğu yerde şiddetle sıçradı.

Doğrulmasına yardım ediyor, sü-tünü içiriyor, minimini parmakla-riyle saçlarındaki saman ve taş kırıntılarını ayıkıyor, daha sonra bir çorba içiriyor ve:

— Haydi uyu, seni örteyim, sakın kalkma, diyor.

Bu kız, bu Sevil adındaki ince, çok güzel kız, ona yaralı ve hasta bir kedi yavrusu gibi baktı. Onu hizmetçilere bırakmadı. Onu günde dört, beş defa ziyaret etmeden geçmedi.

Odasını süsledi, başucuna bir lâmba ve su koydu. Sonra ona gömlekler daktı. İyi olduğu zaman o başını yıkarken tulumbadan ona su çekti. Hep güler, şakalaşır, onu konuşturur, içini açardı bu kız.

İyi oldu. Gücü, kuvveti yerine geldi. Artık bağı bütün işini o gö-

Şehirdeki Doktor Nihatla evlen-dirilen Sevilin düğün gecesi idi. Yıllarca dilden düşürülmeyecek kadar zengin bir düğün yapılmıştı. Bağ köşkü yeniden döşenmiş ve ilk gecelerini yalnız başlarına geçirsinler diye yeni evlilere bırakılmıştı.

İki genç, gece yarısı arabaya atlamış, köşkün yolunu tutmuşlardı. Gelin beyaz ipeklileri içinde kocasının yanında duruyor, Nihat arabayı sürüyordu.

Köşkün pek yakınlarında, duvar kenarından uzanan bir gölge, birden arabanın önüne çıktı. Hayvanın dizginlerine yapıştı. Tatlı bir sarhoşluk içinde bulunan delikanlı büyük bir korku ile haykırdı. Sonra hemen tabancasını çekti. Arabanın içine, uzun ve iri kollarını genç ve güzel geline doğru uzatan adama

karşı tetiği çıktı.

Tabanca patladı. Kısarak olduğu yerde sıçradı ve peşi sıra arabayı sürüyerek alabildiğine gitmeğe başladı.

Sevil, ay aydınlığında Mansuru tanıdı. Yüzü çok erimiş ve avurtları çökmüş gibi görünen Mansur, onu kucaklamış, bir küçük çocuk taşır gibi göğsüne bastırarak koşuyordu:

— Mansur! Mansur ne yapıyorsun?

Duymuyordu. Cevap vermiyordu. Hep koşuyordu. Genç gelin müthiş bir korkuya yakalandı, Kız acı çığlıklar attı. Sonra can korkusuyla çırpındı. Minimini yumruklarıyla kocaman ve kıvrıkcık saçlı başına vurmağa başladı.

Mansur şimdi hem onu kucağında götürüyor, hem de ağlıyordu. İri yaş taneleri kızın ellerine, süslü düğün elbisesine, duvağına düşüyordu.

Mansur, köşkün bahçe kapısından girdi. Ağaçlar arasından koşarak içinde ılık yanan bahçıvan odasına daldı.

— Mansur. Ne yapıyorsun? Mansur? Ne oldu sana?

Mansur cevap vermiyordu. Yüzünden iri yaş taneleri akıyordu. Ve sol omuzundan siyah cildi üzerine sızan kan, açık renk ceketini kolu boyunca kızartıyordu.

Sevil onu iterek kurtulmuş ve kendisini tophıyarak haykırmıştı:

— Mansur, sana söylüyorum. Beni neden buraya getirdin? Ne istiyorsun benden? Sana söylüyorum Mansur, duymuyor musun?

Artık korkmuyordu. Zavallı arabın çok acıklı bir hali vardı. Omuzundaki kurşun yarısından, kan ve iki gözünden yaş sızıyordu. Saçları terle ıslanmıştı. Şakaklarından boncuk boncuk beliren terler yüzüne iniyordu.

Birden dizüstü düştü. Bir elini ciğerinin üzerine bastırdı. Bir eliyle yere dayandı. Öksürmeğe başladı.

Sevil haykırdı:

— Mansur, Mansur ne oluyorsun?

Duvağı ve ipekli gelinliği yarı yarıya kana bulanmış genç ve güzel gelin sesini indirdi. Tatlılaştırdı. İçinde birden derin bir sızı duymuştu.

Bu zavallı, bu uzak memleketlerin siyah derili garip çocuğu, kendisine iyi muamele eden kızı sevmişti, hattâ belki de Tanrıyı sever gibi sevmişti.

Onu ne için kaçırdığını kendisi de bilmiyordu. Cahil kafası bir şey düşünemiyordu. Onu başkalarının alıp götürmesine tahammül edememişti. Onu alıp engin kırlara, dağ başlarına da götürmek istememişti. Bir an içinde çıldırmış, kendisinden geçmişti.

Sevil anlıyordu bunları. İçinde büyük bir acı duyuyordu. Mansur öksürdü öksürdü ve boğulur gibi oldu. Yüzüstü yere düştü. Kıvramp arka üstü çevrildi.

Müthiş bir acı duymuş gibi gözleri açıldı, yüzü gerildi, sonra bütün sakinleşti. Ve soluk yüzünde bir gülümseme taşıyıp kaldı.

— Mansur, Mansur!

Bahçıvan odasında ıyı yanar görüp deli gibi koşanlar, babası, yeni kocası ve birçok davetli; biçare arabın mes'ut ve mütebessim ölüsünü ve onun yanında hıçkırıklarla ağlayan Sevil'i buldular.

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikaye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. 36, İstanbul

ABONE: Yıllık (50 sayı) 12 lira, 6 aylık (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASİNEVİ

MANDRAKE

SIHIRBAZLAR KRALI

2

HEM SONRA SİZİN KIYMETLİ BİR SIHIRBAZ OLUĞUNUZ NEREDEN MALUM, SİGARA-LARIM NERE-DE?

SİGARA MI?

MANDRAKE BİR EL İŞARETİ...

BU DA NESİ?

... YAPIYOR VE GRUNTZUN DUDAKLARIN-DA BİR PÜRDÜ BELİRİYOR.

DEMİK Kİ KIYMETİMDEN ŞÜPHE EDİYORSUNUZ.

OH!

BAŞKA BİR İŞARETLE HOKKADA BİR MÜREKKEP FİSKİYESİ PEYDA OLUYOR.

GÖRÜYOR MUSUNUZ, ÇALIŞMAĞA MUHTACIM.

GRUNTZUN İSKEMESİ KAYBOLUYOR.

ARTIK KIYMETİMİ ANLAMISINIZDIR.

DURUNUZ! DURUNUZ!

DURUN SİZE İŞ VERECEĞİM, PANTOLONUMU GERİ VERİN.

BU KIZI ÇIKARIN VE PANTOLONUMU.

BİR ŞARTLA. BU KIZI DA İŞE ALIR SANIZ!

YOO! BUNU YAPAMAM. YA PANTALON?

HAY ALLAH CEZASINI VERSİN. KABUL EDİYORUM.

YOLA GELDİNİZ.

HAY SÖYLE.

BİRAZ DA KONT-RATTAN BAŞSEDE-LİM. ADINIZ NEDİR?

ADIM MANDRAKE-DİR.

NE SİZ MANDRAKE HA? HANI ŞU POLİSLE İŞBİRLİĞİ EDEN MEŞ-HUR!!!

TAM DÜŞÜN-DÜĞÜNÜZ GİBİ.

NE DE ŞANSLIYMI-SIM AMA. AZ DAHA SİZİ REDDEDECEK-TİM!

REKLAMLARI HAZIRLAYANLAR DURSUN. BAŞ ARTİSTİMİZ DEĞİŞTİ. YENİŞİ MAN-DRAKEDİR!

ARKASI VAR

BRIK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA

2.

JANIN BA-
BASİ BRI-
Kİ AME-
RIKAN TA-
RIHİ, TABİ
MÜZE-
SİNE GÖ-
TÜRDÜ

BUNLAR AMERİKA KIZIL
DERİLİLERİNİN BAŞKAN-
LARININ ELBİSELERİDİR!

SİMDİ SANA MÜZEYE YE-
Nİ ALDIĞIMIZ KIZIL DERİLİ-
LERİN TAPTIKLARI ELMASLI
KUKLAYI DA GÖSTERİYİM.

BU KUKLAYA ÇOK PARA VER-
DİK. GÖZLERİ SAHİCİ
NEDEN? ELMASTIR!

JANIN BA-
BASİ NAM-
LI BİR AR-
KEOLOG-
DU. BRIKE
ÖNEMLİ
İZAHAT
VERİRKEN
BİRDEN
DURDU!

FAKAT, BUNE
İŞTİR!?

NE OLDU? BİR ŞEY Mİ
ELMASLI KUK-
LA CAMEKÂNDAN
YOK OLMUŞ!

BU, BÜYÜK BİR FELA-
KET! FAKAT NASIL
OLDU BU İŞ!

NASIL OLDU VARMİ
CANIM? MADEMKİ GÖZ-
LERİ ELMASTANDI. HIR-
SIZLAR GÖZLERİNE AŞIK
OLMUŞLAR! MİLYONLAR
DEĞERİNDEYDİ

BRIKLE
JANIN BA-
BASİ TE-
LÂŞ İÇİN
DEYKEN
BİR ADAM
ŞEHRİN
KÖTÜ
OTELLE-
RİNDEN
BİRİNE
GİRDİ...

BİR KAPIYI VURDU!

NE HABER? KUK-
LAYI AŞIRDIK!

NAH BAK! AFERİN SLİK!
SENDE AL PAPELLERİ
BAKALIM!

BİZİM PATRON DELİRDİ!
GALİBA! NE YAPACAK BU
MENDEBUR
KUKLAYI? SEN HAKKINI
ALDIN YA! KIR
KİRİŞİ

BU KUKLA İŞİNİ MERAK
ETTİM! ONU NEREDE
BULMUŞTUNUZ?

BU ENTERESAN BİR
HİKAYEDİR! GEÇEN YIL
KAVAK KIZILDERİLİLE...

RI ARASINDA BİR MÜDDET YA-
SAMIŞTİM! LENNE YERLİLE-
RİNİN BAŞKANI KIZIL KARTAL,

İLE ANHAP OLMUŞTUM. KIZIL
KARTAL BANA BİR AK-
SAM BİR EFSANE ANLATTI!

BUNDAN YILLARCA EVVEL,
DÜNYA YENİ YARATILDIĞI
ÇAĞLARDA MÖLTİ ADLI...

BİR KAVAK YERLİSİ YILDIZLA-
RIN PARILTILARINA BAKAR
VE ONLARIN BİRER ELMAS
OLDUKLARINA İNANARAK,

GÖKTEN YILDIZ ÇALMAĞA
KARAR VERİR. BUNUN İÇİN
GECE KARTALI LATA'NIN
KANATLARINI ÖDÜNC ALA-

RAK KOLLARINA TAKAR
VE GÖĞE UÇAR, YILDIZLA-
RI TEKER TEKER TOPLAR

MÜTHİS

HAKİKAT

KONU=Anna Luce

ÇİZEN=Bedri

BANA BÖYLE ŞEYLER
SÖYLEMEYİNİZ!

NEDEN SEKERİM?
ÜÇ AYDIR SENİ

GİTTİĞE ARTAN
BİR AŞKLA SEVEYOR VE
TETKİK EDİYORUM!

2/3

HAYIR, HAYIR OLMAZ! RICA EDERİM BURADAN GİDELİM
ARTIK! BU İNSANLAR... BU MUZİK...

SEN BİLİRSİN KRİSSİ...
PEKİ GİDELİM... AMA BA-
NA BU HAREKETİNİN
SEBEBİNİ ANLATMALISIN

KRİSSİ BİRDEN ELLERİNİ
YÜZÜNE KAPATTI...

OTOMOBİLE BİNİP YOLA ÇIKTIKTAN SONRA FRED ARABAYI PARKIN
TENHA BİR YERİNDE DURDURDU.

BENİ SEVMİYORSUN
DEĞİL Mİ KRİSSİ?

BİLAKİS FRED!
BENDE SENİ İLK
GÖRDÜĞÜM ANDAN
BERİ SEVİYORUM!

KRİSSİ KENDİNE HAKİM OLAMIYARAK KOLUNU FREDİN
BOYNUNA ATTI.

O HALDE NEDEN ÇEKİNİYORUZ? SÖYLE
BANA. EVLENMEMİZE ENGEL OLAN NE
VARSA HEPSİNİ ORTADAN KADIRAYIM!

BEN ÇOCUK
DEĞİLİM
FRED!

YİRMİ DOKUZ YAŞIMDAYIM. HEM
SONRA ANNEMLE KIZ KAR-
DEŞİME DE BAKMAGA MEC-
BURUM!

FRED GENÇ KIZI KOLLARINA ALDIĞI SIRADA KRİSSİ AĞLAMAYA
BAŞLAMIŞTI

ALLAHA ŞÜKRÜLER OLSUN BEN
ZENGİNİM KRİSSİ! ONLARIN
HER İHTİYAĞLARINI TEMİN
EDERİM. SEN DE İSTEDİĞİN
ZAMAN ONLARA MİSAFİR
GİDER KALIRSIN. HAYDI
KRİSSİ.. TEREDDÜT ETME..
AŞK KIYMETLİ VE NA-
DIR BİR ŞEYDİR. BİZ, BİR
BİRİMİZ İÇİN
YARATILMI-
ŞIZ. GÖR-
MÜYOR-
MU-
SUN!?

FRED GENÇ KIZI EVİNİN KAPISINA KADAR GÖTÜRDÜ.

SİMDİ ARTIK RAZISIN, DE-
ĞİL Mİ KRİSSİ?

BEN BU AKŞAM AN-
NEMLE KONUŞURUM..
YARIN DA SEN GELİR
ANNEMİ ZİYARET
EDERSİN!

SAYGILI ÇEVİRİCİ

KRISSİNİN AN
NEFESİ KIZINI
EVİN SADE FA-
KATZARIF
OTURMA ODA-
SINDA DİKİS
DİKBREK BEK-
LEMİŞTİ. KRİS-
Sİ EVE GİRİNCE
KOSUP ANNESİ-
NİN DİZLERİNE
KAPANAKAK
HÜNGÜR HÜNG-
GÜR AĞLAMAYA
KOYULMUŞTU.
ANNESİ KIZINI
BAŞINI OKŞA-
YARAK DİNLİ-
YORDU.

AH ANNECİĞİM
ONU O KADAR
SEVİYORUM Kİ
ANLATAMAM
BANA EVLEN-
ME TEKLİF ET-
TİĞİ ZAMAN HA-
YIR DİYEMEDİM
AMA, ŞİMDİ ÇOK
PİSMANIM BİR
DELİLİKTİR ET-
TİM ANNE!

ACABA ONA...

OLMAZ YAVRUM! ŞİMDİYE KADAR KEN-
DİNİ YETER DERECEDE FEDA ETTİN VE HER
TURLU FIRSATI TEPTİN! LAKİN FREDİ
BUTUN KALBINLE SEVDİĞİNİ HİSSEDİYORUM.
ONU KAYBETMEMELİSİN SONUNDA MES'UT
OLACAKSIN KRİSTİN!
ONUN İLİN SUS KIZIM! HIÇ BİR
ŞEY SÖYLEME!

DOĞRUYU SÖYLESEM Mİ?
ONU KAYBEDECEĞİMİ DÜ-
ŞÜNDÜKÇE YÜREĞİM PA-
RALANIYOR, AMA NE YAPA-
YIM?

2/4

YA BENİM SUSMAMA RAĞMEN
HAKİKATİ ÖĞRENİRSE ANNE?

HİÇ BİR ŞEY ÖĞRENEMEZ KI-
ZIM! ÇÜNKÜ HAKİKAT DEĞİ-
MEN ŞEYİ YALNIZ ÜÇ KİŞİ
BİLİYOR. SEN, BEN VE
DOKTOR MORİS!
ASLA ÖĞRENEMEZ KIZIM!

SEN MES'UT OLUNCA, SAADETİN ONA
DA KANAT GERECEKTİR BEN ONA BAK-
MAGA DEVAM EDERİM, ORASINI HIÇ ME-
RAK ETME KRİS-
TİN!

PEKİ, ÇILDA NE
OLACAK ANNE?

KRISSI KENDİ ODASINA GEÇİNCE FREDİN HEDİYE
ETTİĞİ ORKİDELERİ KOKLAYIP ÖPTÜKTEN SONRA KENDİNİ YA-
TAGINA ATMIŞTI. GÖZLERİNİ KAPADIĞI ANDA, BUTUN MAZİSİ
VE ÇOCUKLUĞU AKLINA HÜCUM EDİVERMİŞTİ.

NE OLURSA OLSUN! BEN DE HAK-
KIM OLAN SAADETE KAVUŞMAK
İSTİYORUM.

KIZINIZ BU GÜN FENALIK GEÇİRDİ
BAYAN! YAŞINA GÖRE ÇOK CİDDİ
BİR KIZ. BENCE ONU BİR MÜD-
DET HAVA TEBDİLİNE GÖNDER-
MENİZ LAZIM.

KOCAMI YALNIZ
BIRAKAMAM! KRİSSİ-
YİDE TEK BAŞINA HAVA
TEBDİLİNE GÖNDERMEME
LÜZUM YOK!

NEDEN OLMA SIN EFENDİM? KRİSSİ AĞIR BAŞLI
BİR KIZDIR. DÜRÜN SİZE BİR ŞEY TEKLİF EDEYİM
BENİM KUZENİM DE, HİDEGÖYA YALNIZ GENÇ KIZ-
LAR İÇİN KURULMUŞ BİR DAĞ KAMPINA GİDİYOR.
KRİSSİYİ DE BERABER YOLLARSAK ÇOK İSTİFADE
EDER. BİRAZ KENDİ YAŞINDAKİ KIZLARLA
DUŞUP KALKSIN... BU KADAR
AĞIR BAŞLILIK İYİ DEĞİLDİR!

BİR ZAMANLAR, KRİSSİ
ON BEŞ YAŞINDAYDI. TER-
BİYELİ DURGUN BİR KIZDI.
ANNESİ ONU AKADEMİ-
DEN ALMIYA GİTTİĞİ BİR
GÜN PROFESÖRLE KONUŞ-
MUŞTU.

İYİ SAATTE OLSUNLAR

Yazan: KEMALETTİN TUĞCU

Esrarengiz Aşk ve Macera Romanı: 22

Ressam, bir an dündükten sonra: Soylemeğe ihtiyacım var dostum. Senelerden beri beni sıkan ve kimseye anlatılamıyacak olan bu sıkıntılar bu tereddüt beni boğuyor artık. Dertli bir kadın gibi söyleyip anlamak ihtiyacını hissediyorum.

Ressam birden hıçkırmağa başladı. Bir çocuk gibi omuzları sırtlarsak mendilimi ağzına kapatarak ağladı.

Neden sonra ismiş ve nemlenmiş u doğu dan ressam. Zaafları mazar görünüzd dedi. Onu çok seviyorum. Dört senedir

kun oldu. Bir tesaduf bizi k... tırdı. Kumral, pek güzel göz... al bir kızla karşılaştım. Damdo... na gıd.yordu. Onu takip benim için tam zevkli ve ümitli bi. mesgale oldu. Her gün vapur iskelesinde onu bekliyor ve mektebe kadar beş. on adım geriden takip ediyordum. Akşamları da aynı saatte yolları birlikte geçiyorduk.

Ona aylarca bir şey söylemedim. Aylarca yaklaşmadım. Konuşmadım. kim olduğunu anlamadan uzakta ve ciddi olarak sevdim. Nihayet bu uzun takip onun da n... rından kaçmamıştı. Daha sonra daha yakından takibe başladım. Üç. beş ay adımı bile bilmedim. Sonun-

Bu eli bir daha bırakmıyacak gibi tuttum ve

Niçin teşekkür ediyorsunuz? dedim. Ben kend. hayatımı kurtardım.

Öyle mi, dedi. Ne mutlu size! Ertesi gün sıkılarak yolunun üzerinde bulundum. Beni çoktan beri tanıyormuş gibi selâmladı. Bu azaglarından ötürü özür diledim. Aynı zamanda kendimi anlattım ve arzumu bildirdim.

Hepsi, her şey çok iyi, dedi. Fakat nihayet beni henden almanız imkânsız. Mazbut bir kız olduğumu

Eve... Fak... z... e... şebilmenin yolunu olsun göstermeniz mümkün değil mi?

Elbette mümkün. Mese.â bir babam var.

Onu nerede görebileceğimi?

Çamlıca'daki köşkümüzde. Caddeyi takip ediniz. Sağda beyaz.

... da... k... olamaz. Biraz... 10... "

bulunmasını ister. Bana adresinizi veriniz ve mektubumu bekleyiniz.

O gün sanki hiç tanıymıyormuşuk gibi bana kıvrını da takdim etti:

Samiha. Bu adı ilk defa duydum ve sahibi gibi sevdim. Ben böyle fevran halinde iken mektup bir türlü gelmiyordu. Mektepler tatil oldu. Tekrar açıldı. Onu göremedim. Tahsilini bitirmiş olduğunu düşündüm. Ben yazdım. Bir cevap yok. Nihayet oraya gitim.

İhtiyar, çok üzüntülüydü. Hattâ yatıyordu. Beni Samiha onun odasına kadar götürdü ve yolda teessüsünü öğrenince gülümsedi.

Her şey daha kolay olamaz. Biraz üzülmemiz icabediyor.

Fakat dedim, hedefimi kaybetmek beni korkutuyor. Bilsen netice lehimdedir. Butün bu üzütlere ve daha ağır larına gönüllü katlanacağım.

Katlanınız, dedi. Nihayet evlenecek olan bir kız sizin gibi samimi ve cidden değerli bir genci niçin kaçırsın?

Cidden üzgün olan ihtiyar çok müşkül durumda kalanların sıkıntılarıyla konuştu ve bir nişan yapma kararını güçlkle verdi.

Ben Samiha ile nişanlandım. Bu nişanın lizi birbirimize çok yaklaştırdığını sanıyordum. Halbuki tayin ettiğimiz müddet bittiği zaman Veyis Bey, kızın babası, bana bu sevdadan vazgeçmekliğimi anlattı ve sebep olarak da şunu iddia etti:

Yavrum Samiha biraz garip bir kızıdır. Size söylemeği mazhurlu görüyorum, beni zorlamayın. Bu evlenmenin sonu bir felâketle neticelenecek.

Bu mev'ut felâket benim kafamda bir ıdefika oldu. Zaman zaman düşündüm ve sebep aradım. Hayır, ortada bir şey yok. Hakikaten seviyorum ve karımdan çok kuvvetli bir mukabele görüyorum. Yalnız hakikaten garip bir kadın olan karım insanı hayretlere düşürecek değişiklikler gösteriyor. Onu kollarının arasında bazen bir van kedis kadar yumuşak, bazen sinirli, bir gün pek mahcup, ertesi gün muhteris buluyorum. Okadar ki vakit vakit o şekil değiştiriyor, bakışlarının derinliklerinde yabancılıklar, ayağlarının içinde daha az veya çok sıcaklıklar hissediyorum. Karım sanki kollarımın arasından kaçıyor ve oraya tıpkı kendisine benzer bir kadın koyuyor.

Ressam bir an kadar sustu. Dikkatle dinleyen Tuğrul sordu.

Karınızda nevrasteni var mı?

O başını salladı. Hayır, katiyen. Çünkü onu bir gün bir asabiye mutenessine götürdüm. Kendisinde asabiyetten eser görmedi ve onu kendisine niçin götürdüğümü hayretle sordu.

Peki, devam ediniz.

Evlendiğimiz yıl dönümüm kalmadan babası vefat etmişti. İşte o zaman karım bana yalnız yaşamağı teklif etti. O zamandan beri de bir köşkte sadece ikimiz yaşamaya başladık. Köşkoca bir köşkün işini bir başına görüyor, her tarafa yetiştiriyor, en lezzetli yemekleri pişiriyor ve öyle yorgunluk emeri de göstermiyordu.

Bu yalnızlık, bu bir başına köşkoca yalnızlık yalnız kalma, onu esrarengiz bir kadın yaptı. Hani de

gittikçe artan bir aşkla seviyorum. O hence her şeydir. İstiyorum ki bana herkes hasta olduğumu söyle-sin. Tek benim kuruntum ve bana görünenler buer vehim ve sınır zaa-fından ibaret kalsın.

Nedir sizin şu karantunuz ve görünenler?

Anlatmak çok güç dostım. Nasıl ve hangi uçtan başlayacağımı bilemiyorum. Şimdi yine dört yıl on cesarı görür gibi oluyorum. Avrupa dan donmuşum. Memleketimden bir kızla evlenmek ve mes'ut yaşamak yegâne emelumdur. Seveceğim, beni omrumun sonuna kadar avuttacak ve kendisini sevdirebilecek bir kız bulmak benim için müm-

da, bir gün, az daha onun hayatına mal olacak olan bir tehlikeyi atlatmasına yardım ettim. Bir küçük çocuğu çâğnememek için yaya kaldırmasına çıkan bir otomobil ona çarpacaktı. Benim, belki de gayrı ıradî bir hareketle, sıçramam ve onu bulunduğu yerden koparıp bir kenara çekmem onun kurtulmasına ve aynı zamanda, aramızda bir yakınlık hasıl olmasına sebep oldu.

Sonradan bu ilk temastan duyduğum hazzı ve aşkımın nasıl alevlendiğini size anlatamam. O bana nefes nefese ve çok tatlı olarak teşekkür etti. Heyecan beni boğuyordu. O halimde bırakıp uzaklaşamadım. Gülümsedi. Elmi tekrar uzattı

yapayalnız bir köşk. Babam hiç so-kağa çıkmaz.

Elmi uzattı ve

Bekleriz dedi.

Onu o gunkü munisliği için bana kat daha sevdim. Artık ona bağı-lydım. Çamlıca'ya gittim. Köşku buldım. Beni çok sevinmiş bir ihtiyar karşıladı. Ufak, sade, fakat dediğim gibi çok sevimli bir ihtiyar.

Susu bahçenin kameryesinde oturduk. Beni hiç salkmadı. Kızını kurtardığım için teşekkür ettikten

Niçin geldiğinizi biliyorum, dedi. Buna seviyorum da. İhtiyar bir baba olmadan önce çocuklarının emni bir elde, müşfik bir himayede

mışka diye bir tâbir vardır. İnsanlardan bazılarının cınlere, perilere karışmış olduğunu söylerler. Karımda da ben böyle bir hal gördüm ve görmekteyim.

— Size bu kanaati veren ne gibi hâdiselerdir?

Ressam sıkıntı ile:

— Ah bunu bilebilsem, dedi. Bir şey tayin edebilsem. Fakat size yeminle söyleyebilirim ki köşkte biz yalnız değiliz. Orada benden ve karımdan başka bir mahlûk daha yaşıyor. Zaten köşk de bana içinde bir başkasının daha yaşamasına müsait görünüyor.

Tuğrul daha fazla dikkatle dinliyordu:

— Bunları da izah ediniz, dedi.

— Veysi Bey bana evlenmeden önce köşkte bazı tamirat yaptıracağını söylemişti. Hakikaten mühimce tamirler ve tadilat yaptırdı. Bu arada bütün odalara birbirinden geçilebilecek gibi kapılar açtırttı. Bana böylece köşkü daha kullanışlı bir hale getirdiğini söylemişti. Ben önce bu cihetle pek alâkadâr olmamıştım. Fakat sonradan hiçbir zaman kullanılmıyan bu kapıların ne fikirle açtırıldığını düşündüm. Karım asla el sürmüyor ve ev tanziminde bunlardan faydalanmıyordu. Bunu kendisine sorduğum zaman:

— Ne bileyim! dedi. Babamın bazan garip fikirleri vardır.

(Arkası var)

700

Okuyucumuza

1000

Liralık Kitap

Hediye Ediyoruz!

Bu yazının altındaki numara, her nushada başkadır. Böylece her okuyucumuzun eline başka bir numara geçmiş oluyor. Bu numaralar arasında çekilecek kur'da 700 okuyucumuza 1000 liralık kitap hediye edeceğiz.

Vereceğiniz hediyeler şu şekilde dağıtılacaktır:

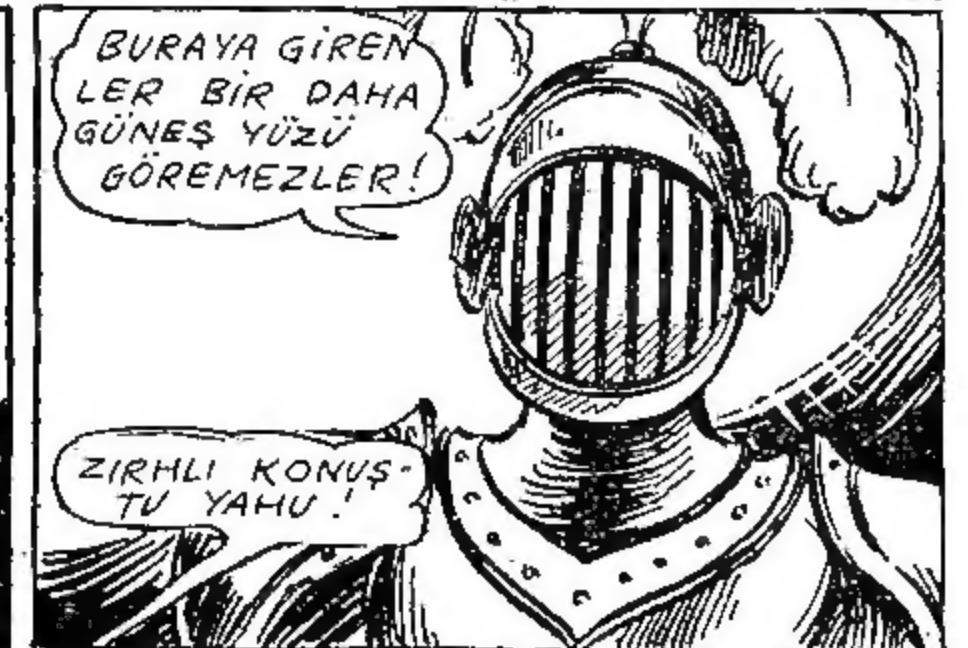
Birinciye	: 100 liralık kitap
İkinciye	: 50 " "
Üçüncüye	: 30 " "
Dördüncüye	: 20 " "
Beşinciye	: 10 " "
Yüzüncüye kadar:	2 " "
400 üncüye kadar:	1,5 " "
700 üncüye kadar:	1 " "

Birinciden beşinciye kadar hediye kazananlar, hediyelerini (Türkiye Yayınevi) nin zengin kataloğundan kendileri seçeceklerdir. Diğerlerine de (Polis Romanları) ve (Evlin Romanları) serilerinden olmak üzere müesseseye yollanacaktır. Kur'aya girmek için aşağıdaki numara ile sarıh isim ve adresi (Birbir Roman Müsabaka Memurluğu) na göndermek lazımdır.

Birinci sayı çıkmadan önce tevzi edilmiş olan ilâvelerdeki numaralarla da bu kur'aya girilebilir.

No 20723 **3

KARA ALI HORTLAKLI KALE

GİZLİ VAZİFE !..

2

ANDRE ETRAFINDAKİLERE SARHOŞ VE LAKAYIT GÖZÜKMEK İSTİYOR...

BİR ALMAN ERİNE İÇKİ İKRAM EDİYOR

YAKINDA HAREKET EDELEKSİNİZ. ŞARAP SİZE KUVVET VERİR!

ŞARAP ERİN ÇENESİNİ AÇIYOR... KAFİLENİN YOLUNU ÖĞRENEREN ANDRE MEMNUN BİR HALDE DIŞARI ÇIKIYOR...

FAKAT, ACAİP BİR ADAMLA KARŞILAŞIYOR..

BİRAZ EVVEL ASKERLE KONUŞTUKLARINI DUYDUM FAZLA MERAKLISIN!

MERAKLIYSAM ZARARI BANA! SEN NE OLUYORSUN?

TOM, BİRDEN YABANCININ AYAKLARINA ATILIYOR, VE ONU YERE DÜŞÜRÜYOR..

İŞİMİZE PEK KARIŞMAYA GELMEZ!

DEMİK SİZ, HAKİKİ VATANSEVERLER SİNİZ! ELDEN GEL ÖYLEYSE!

SAMİMİ OLDUĞUNU NASIL ANLIYALIM

BEN DE SİZLERDENİM. ADIM, ROLAN. REİSİNİZE BİR MEKTUBUM VAR!

GÖSTER!

ROLAN AŞAĞIKI MEKTUBU VERİYOR: "SİZİNKİLERLE İŞ BİRLİĞİ YAPMAK İSTİYORUZ. VERECEĞİNİZ HAVADİSLERİ ROLANLA GÖNDERİN."

ŞİMDİ İNANDINIZ MI?

NEYE KENDİNİ ÖNCE TANITMADIN?

TEDBİRLİ OLMAK LÂZİM!

KAMPTA ANDRE ONU ARKADAŞLARINA TANITIYOR.

NE ZAMAN SENİNKİLERİN YANINA GİDİYORSUN?

YARIN SABAH

BU ADAM HAKINDA NE DÜŞÜNÜRSÜN

YAZIYI TANIDIM. MEKTUP DEĞİ YERDEN GELİYOR!

ANDRE YABANCIYA SORUYOR.

BU MEKTUBU NİŞANLIMA GÖPÜRÜRMÜSÜN?

YOLU İYİCE ANLADIN DEĞİL-Mİ?

SEN HİÇ MERAK ETME DOSTUM!

TOM, SEN EVE DONSAN OLMAZMI?

NASIL OLSA ROLAN HABER GÖTÜRECEK MERAKETMEZLER!

Yavuz GAZETECİ

HAREKET EDEMEDİM. PARAMI İSTİYORUM. 2

BABAM BİR SAHTEKARLIĞI AKLINA BİLE GETİRMEMİŞ...

VE PARAYI SAYIP VERMİŞ.

ÜÇ GÜN SONRA ATINA BANKASI MÜRACAAT EDEREK PARASINI İSTEMİŞ.

195 000 LIRA İÇERİ GİRDİK. MUHAKKAK VEZNEDARIN MARİFETİDİR.

DİREKTÖRLER TOPLANTISI...

SİZİ TEMİN EDERİM Kİ ÇEK MUNTAZAMDİ.

MASAL İSTEMEZ. HER HALDE BİLE BİLE GÖZ YUMDUN.

BABAM KARŞILARINA ÇIKTIĞI ZAMAN...

HEMEN O AKŞAM BABAMI HAPSETTİLER.

BİZE YARDIM ET YAVUZ.

SELİMDEN GELENİ YAPACAM.

POLİSTEN, PARAYI ALAN YABANCININ İZ BIRAKMADANKAYBOLDUĞUNU ÖĞRENEREN YAVUZ TÜRKİYE İDAREHANESİNE...

GİDEREK VAZİYETİ PATRONA ANLATIYOR.

ÖYLEYSE KABUL. İŞİ TAKİBETMEM İÇİN İZİN VERİRSENİZ GAZETE İÇİN DE HAYIRLI OLUR.

BU MENDİZE BAL TAKMA BİR AD OLMALI. BUNA RAĞMEN BİRİNDEN ALMIŞ OLABİLİR.

MEN...MEN...MEND...İŞTE TAMAM. TAKSİMDE OTURUYOR.

ZİYARETİMİ KABÜLÜNÜZE TEŞEKKÜR. ŞİMDİ GELİYORUM.

BİRAZ EVVEL YİNE BU MESELE HAKKINDA SORUŞTURDULAR.

SAHTEKÂR ADINIZI KULLANMIŞ.

BENİM ONA DAİR MALUMATIM VAR.

SİZİ DİNLIYORUM.

BU ADAM GÜNEY AMERİKADAN, İHTİLALCI BİR ÇETENİN BAŞKANI TARAFINDAN GÖNDERİLMİŞ.

ARKADAŞINA SİLÂH GÖNDERİYOR. KAÇAKÇILIĞI İZMİRDEN YAPACAKLAR.

İYİ ŞANSLAR YAVUZ. NETİCEYİ BANA DA BİLDİRİN. BASÜSTÜNE.

YAVUZ, HEMEN O AKŞAM İZMİRKE HAREKET EDİYOR.

ACABA BU VAPURLARDAN HANGİSİ KAÇAKÇILARA AİT?

ARKASI VAPUR

BİNBİR ROMAN

NAT PINKERTON

NAT! NAT!
DOLLIYI
TUT!...

PAGANIN SESİ!
BİR ŞEY OLDU
GALİBA!

BİR KIZ!
AL SA-
NA!

DOLLI DÜŞTÜ! NAT
İLERLEME, SENİ DE
VURACAKLAR!

DOLLI! BİR
ŞEY OLDU MU?

AYAĞIM KAYDI...
BİLEĞİM BUR-
KULDU... NAT YAV-
RUMU İSTİ-
YORUM!

BURDA DURURSAK VURU-
LURUZ! BOYNUMA SARIL!
EVE SİĞINALIM! ÇOCU-
ĞUNU KURTARACAM!
SÖZ VERİ-
YORUM!

YAKLAŞIYORLAR!
ŞİMDİ!

ÇOCUĞU İÇERDE, O DELİ KADININ
YANINDA... ELİMDEN KAÇTI... NAT
DA PEŞİNDEN GİTTİ... BAK, EVE
DOĞRU GELİYORLAR!

NAT! NAT!
VURDULAR
SENİ! BAK,
KAN AKIYOR!

SÖYLE BİR SIVRILDI. AMA
TEHLİKE GEÇTİ! BİLEĞİN
NASIL?

DİNLE! ÇOCUK-
LAR AĞLIYOR!
İÇLERİNDE
ŞAY DA VAR!
BENSE YÜRÜ-
YEMİYORUM

SEN MERAK
ETME, BEN
GİDİYÖ-
RUM!

HAYDI, ÇOCUKLAR! NATI
TER BAŞINA BIRAKAMA-
YIZ!

BİR TEK KURŞUN
KALDI! BEN DE CAN-
LI ELE GEÇMEMEĞE
YEMİN ET-
MİŞTİM!

ARKASI VAR